

злѣ на море-то и тамъ принеслѣ молитвѣ на богове-ты; а за честь на бога Посейдона заповѣдалѣ да хвърлятѣ въ море-то телета-та и златны-ты чяши, съ които той пиялѣ. Оттамъ еднѣ чястѣ войскѣ испратилѣ той по море камъ устие-то на Евфратѣ, а съ останѣлѣ-тѣ ся върнѣлѣ назадѣ по сухо по южнѣ-тѣ пустынѣ на Персиѣ. Той походѣ былѣ много мѣченѣ: горящина-та, жяжда-та и гладѣ-тѣ изморили повече отѣ полвинѣ-тѣ войскѣ. Нѣ Александрѣ съ своя примѣръ подѣржѣлѣ въ тѣхѣ бодростѣ; той былѣ всякога напрѣдѣ и теглилѣ съ тѣхѣ всичкы-ты мѣкы и нѣмане.

Александрѣ направилѣ своѣ столнинѣ Вавилонѣ, и съ все сѣрдце ся заловилѣ да уряди голѣмѣ-тѣ си дѣржавѣ: направилѣ пѣтища и прокопалѣ вады, правилѣ градове и пристанища. Той гядалѣ да сблѣжи Персити съ Грьци-ты; носилѣ дрѣхы като персидскы-ты царѣ, ималѣ дружинѣ персидскы тѣлопазаче и уобще былѣ обыколенѣ така богато, както было у персидскый дворѣ; мнозина млади Македонци той оженилѣ за Персиянкы, и самѣ зелѣ за женѣ дѣщерѣ-тѣ на Дария Кодмана. Нѣ Македонци-ти и Грьци-ти искали да бѣдѣтъ господарѣ въ призеты-ты земи, та съ неблагоприятностѣ гядали на това, дѣто царѣ-тѣ гы има равно съ Перситы. Немирувание-то имѣ дразнило Александра. Еднажѣ на ѣденіе-то Клитѣ (който избавилѣ нѣкога живота на царѣ), распаленѣ отѣ вино, зелѣ да хвали Филиппа повече отѣ сына му. Александрѣ ся ядосалѣ много, та убилѣ Клита съ рѣжѣ-тѣ си; нѣ начяса ся размыслилѣ, та три дни плакалѣ и ся каялѣ. Между това здравіе-то на Александра много ся покварило отѣ много-то трудове и отѣ неумѣренный животѣ. Вѣрѣдителный Вавилонскый климатѣ съвсѣмѣ го закопалѣ (323). Той умрѣлѣ на 33 години, и царувалѣ около 13 години. Нѣ въ това кѣсо вѣмѣя той извършилѣ толкова работы, щото напѣлно му ся падало имя-то *Голѣмый*.

Александрѣ оставилѣ слѣдѣ себе слабоуменѣ братѣ и дребны дѣца. Казватѣ, когато войводы-ты попытали царѣ на умирање, кому оставя прѣстолѣ-тѣ, той отговорилѣ: „на най-достойный.“ Македонска-та